

Inte bara nåt att leva av

När jag var ung arbetade jag för att i perioder ha råd med att slippa arbeta. Det var liksom poängen. Arbete i sig hade inget värde. Det var pengarna det genererade man kunde ha nytta av. Man kunde företa längre resor. Man kunde ligga på en brygga och äta glass. Man kunde betala något tillfälligt krypin, där vänner kom och gick, innan man bröt upp för nya äventyr. Att jobba var nåt nödvändigt ont som hanterades med vänsterhanden. Jag ville alltid vara någon annanstans. I längden blev det tröttsamt. Jag antar att jag mognade. Jag ville känna att mitt liv var en helhet, inte ett flackande mellan tillfälliga jobb och rotlösa boendeformer. Om något hittills varit ofullbordat, fylldes nu luckorna i desto mer metodiskt. Jag skrev kontrakt på en lägenhet. Jag träffade en man. Vi fick barn och en bil och ett sommarställe, och att ha ett arbete blev plötsligt en livsavgörande trygghetsgaranti. Pengarna skulle inte användas till njutningsfulla tidsfördriv, utan till falukorv, banklån och penicillin. Det var kniven på strupen, lågkonjunktur och en känsla av stor tacksamhet att över huvud taget ha ett fast arbete - oavsett vilket.

Men livet går sin gilla gång och plötsligt var jag skild och ensamstående och full av vitglödgat raseri över min mediokra livssituation. För första gången såg jag mig själv som en samhällsvarelse, en resurs som inte tagits fullt i anspråk. Jag gjorde mitt livs yrkesval och sedan dess handlar inte arbete bara om pengar. Jag utför något som jag kan och tycker om. Det är ett våghalsigt leverne. Ingenting är givet. Man får lära sig att fixa och trixa och tjata och smörja och kanske starta eget och gå i konkurs och stämpla och hamna i åtgärd och förnedringssituationer och lägga sig ner och resa sig upp och träffa en och annan underbar kollega och ingå i stora, bullriga samarbetsformer. Det är en osäker tillvaro som styrs av en vilja att bidra med det man är bra på och en längtan efter att känna sig som ett med nuet, tillvaron och evigheten. Detta är vad arbete har kommit att innebära för mig: att jag finns till. Inte som den självupptagna solitär jag en gång uppfattade mig som, utan något annat, en liten kugge i ett stort, meningsfullt maskineri. Till detta bidrar alla människor, var och en utifrån sin förmåga. Jag har kommit att tycka att det är något av det vackraste som finns.

© Tina Messing

Även publicerad i *Psoriasistidningen* nr 3 år 2005